

som den første kendte Grunden til hans Utaalmodighed, var meget betænkelige ved saaledes at foregribe Begivenhedernes Gang. De foreslog at vente med Offentliggørelsen, i det mindste indtil Oberstens endelige Erklæring forelaa.

Men som sædvanlig satte Max Bernhardt sin Vilje igennem, og allerede den følgende Morgen fandtes i forskellige københavnske Blade under Overskriften »Et nyt Nationalværk« en fanfareklingende Notits om Pers Projekt.

Pers Navn blev dog slet ikke nævnet i Notitsen, der i det hele havde en ganske foreløbig Karakter og kun fremtraadte som »et Forlydende i Børskrese«. Men den næste Dag kunde de samme Aviser meddele, at en Række betydelige Mænd og højtansete Pengeinstituter stod bag det store Værk.

Dog heller ikke i denne eller i nogen af de andre, enslydende Meddelelser, der herefter næsten daglig kunde læses i flere af Landets Blade, fandt man en eneste Gang Pers Navn eller blot en Antydning af, at her var Tale om det samme Projekt, som han i sin Tid havde forelagt Offentligheden. Denne Tavshed skyldtes en Ordre fra Max Bernhardt. Hans Mening var at gøre Per tam ved at sætte hans Ærgerrighed paa Sultekur, — men navnlig var Aarsagen den, at han ansaae det for klogt saa længe som muligt at fortie, hvorledes Planen tænktes udført i det enkelte.